

LBRIS

We know
books

Istoriile unui vehement vol. III: Chinteseņa

ISBN: 978-606-9602-23-2

Design copertă: Dorian Sărmășan

Redactare: Mihaela Dobre

Corectură: Pușă Oprea

Editat de Neverland SRL.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin Editurii Neverland.

Copyright © 2022, Editura Neverland.

! Nicio parte (fragment sau componentă grafică) din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al Editurii Neverland.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COLUMBEANU, IRINEL

Istoriile unui vehement / Irinel Columbeanu. - București :
Neverland, 2021-
vol.

ISBN 978-606-9602-21-8

Vol. 3. : Chinteseņa. - 2022. - ISBN 978-606-9602-23-2

821.135.1

Redacție:

tel.: 0732.320.666

e-mail:

editura@neverland.ro

Editura Neverland

Librăria UJmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

Ujmag.ro

IRINEL COLUMBEANU

Istoriile unui vehement

— III —

CHINTESEŢA

PARIS

13 Noiembrie 2007

Se urcă în avion pe scara din față printre primii pasageri. Fuiorul gândurilor alterna molcom între cântărirea a ceea ce se întâmplase în ultima săptămână la Paris și intuirea a ceea ce urma curând să se petreacă acolo unde zbura, la București, în 10 zile. Unul peste celălalt, efectul lor îi provoca lăuntric ceva ca un gol în stomac, generat nu de zbor, ci de ceva ca un soi de teamă irațională, ceva ca o gheară care îi strângea nu mâțele, ce stăteau acolo liniștite, nici mintea, ce zburda alene, ci parcă un fel de-al treilea ochi, de veghe situa-tă-n zona inimii. *Ce-o fi asta, ce s-a-ntâmplat? Nimic. Și-atunci? Păi, tocmai asta e problema. Că nu s-a întâmplat nimic.* La Paris. Ziua la Batimat mai bine zis, că-n rest seara se întâmplaseră destule și fusese chiar haios, prin oraș cu Rollsul, la cabarete (Crazy Horse și Le Pau Brasil cu Matei și fetele), la Plaza cu cortina din apartament, la poarta unor cluburi deghizat cu-o barbă, restaurante vechi și noi, la pictorul Maniu acasă și câte și mai câte. Investitorii însă nu se-nghesuiseră așa cum își închipuise el, iar asta îl rodea adânc. Oare de ce, unde greșise?

Sau poate s-or mai gândi, nici să se pripească nu era bine. Nu era bine pe naiba, el nu trebuia să se pripească cu concluzii, era prea devreme ca să le poată trage, ei dar-ar Domnu' să se pripească, măcar la fel ca el că mai erau multe de făcut. Și i-ar fi prins bine să mai aibă pe cineva alături la-mpins trenul, așa simțea, că se opintește de unul singur să-mpingă un ditamai trenul, când ia vitează te duce departe, dar până să ia, oricât ai împinge, tot n-o ia, mai ales de unul singur și fără locomotivă.

Da, asta-i trebuia, o locomotivă. Dar locomotivele nu se înhamă așa cu una, cu două la orice tren, vor mai întâi să știe ce și cum, mai ales unde duc șinele, să fie sigure că ajung în gară, și când, și ce le așteaptă acolo, pun mii de întrebări, se gândesc, și iar se mai gândesc până să se răzgândească. Nu așa ușor și hodoronc-tronc cum procedase el cu Yves cu 5 ani înainte, când intrase în joc cu primul milion, dar nici el nu era locomotivă și, cu toate astea, gările-i plăceau și lui, așa că riscase. *Și-atunci de ce te plângi? Ce, nu știai că riști? Ba da. Și-atunci ce vrei? S-ajung în gară.* Odată ajuns la București, intră imediat în priză. Ținând și legătura (chiar dacă nu semăna a locomotivă) cu doamna de la Paris, potențialul investitor care venise constant în fiecare zi la stand, el trebui să dea atenție sporită și la ceea ce urma să se petreacă la festivalul de modă ce începea în 10 zile, Bucharest Fashion Week (BFW) 2007. Dacă acum doi ani Monica prezentase intens moda și câștigase concursul Top Model,

acum, întreaga familie (ce cam de pe atunci începuse să se-nchege) avea câte ceva de îndeplinit: Monica, tot pe scenă, dar nu singură, ci și cu Irina, care astfel urma ca la numai 9 luni să urce pentru prima dată în viața ei pe o scenă și într-o prezentare de modă, iar Ili... sub scenă, deoarece se angajase, cu materialul său ultrarapid, să finalizeze la timp șapa de sub scena festivalului. Iar acesta se desfășura în sala de spectacole a hotelului Rin, ale cărei lucrări de construcție trebuiau să se încheie cel mai târziu în ajun și șapa (cu orice alt material clasic realizată) ar fi fost altfel imposibil să se fi putut întări în timp util până la prima prezentare de modă de deasupra ei. De 3 ori emoții, deci.

În timpul festivalului, Monica fu invitată de către creatorii de modă italieni invitați și ei acolo să prezinte moda și la Milano, cu acordul soțului ei, bineînțeles. Pe care aceștia i-l cerură lui, atunci când se putea vorbi în aglomerația unei pauze mai lungi dintre prezentări și înainte de a îi adresa ei propunerea.

— Înseamnă că-ți place-adrenalina, îi șopti un cunoscut ce din apropiere auzise conversația. De altfel, primiră similar și invitația de a participa la Festivalul de film Hollywood Capri, urmat de petrecerea de revelion, pe care îl petrecură apoi într-o selectă companie eclectică pe insula Capri, din apropiere de Napoli. Acolo o cunoscură pe actrița americană Lindsay Lohan și pe Valeria Marini, actriță italiană și designer de modă, care

cu această ocazie o solicită și ea pe Monica să participe la prezentarea colecției de modă patronate de ea imediat în februarie în cadrul Săptămânii Modei de la Milano.

După aniversarea celor 21 de ani ai săi și imediat apoi a fiicei lor de un an, ajunsă la Milano, Monica prezintă moda și pentru alți designeri italieni, primi propuneri să lucreze acolo ca manechin și să realizeze pictoriale în revistele de mare tiraj *MAX* și *CHI*. Amândouă fiind colege de manechinat la Milano și cam de aceeași vârstă, Monica se cunoscuse acolo și cu Antonia (ce peste un an avea să își înceapă o cunoscută carieră muzicală în România), cu care se împrieteni și pe care o invită și la Izvorani câteva zile când veni în țară. Așa o cunoscuse și Ili, Monica explicându-i că dorește mult să o ajute pe noua și talentata ei prietenă să devină cunoscută în țara ei natală (pe atunci Antonia trăia în America) ca să se apuce aici de cântat.

Tot la Milano se căpătui și cu un agent-impresar, Antonello de Gennaio, îl cunoscuse și el pe escroc la Milano cu ocazia prezentării pentru Valeria Marini, era un italian șmecherit și îmbătrânit în porcării care o mai și îmbârligă pe Monica să semneze un contract de impresariat cu agenția lui de impresariat pe hârtie. După prezentare, vorbiră despre asta-n cameră:

— Păi, tu mai ai un impresar, Monica, pe Matei. Ce te faci, îi plătești pe amândoi?

— Nu, Antonello este cel pe Italia, joburile aici el mi le poate găsi.

— Treaba ta, mie nu mi-a plăcut din prima clipă individul ăsta fățarnic, slugarnic și libidinos, probabil că are mâna așa umedă și arată atât de soios de cât de uns e cu toate alifiile. Ai grijă cu acest fel de oameni ahtiați după relații noi și sus-puse. Nu l-ai simțit ce fals era când vorbea cu Valeria și o-ntreba de Cecchi Gori? Habar nu ai ce-ți poate pregăti în taină privindu-te în ochi.

Cu dese plecări ale Monicăi în Italia, Ili avea și el timp să meargă mai mult la fabrică. Dar și presa avea ocazia să înceapă dezbaterile despre eventuala lor despărțire, oricum dată ca sigură dacă cumva nu se și petrecuse deja în secret. În ciuda sfaturilor soțului său care de mult nici măcar nu se mai obosea să le citească, ea de fiecare dată când ajungea în țară după vreo plecare nu se putea abține să nu devoreze încă din mașină ziarele mondene (care pe atunci încă tot pe tirajul tipărit se bazau să-și facă treaba). Și dacă nu le găsea deja gata pregătite, făcea pe loc un mic scandal cui venise să o ia cu mașina de la aeroport, sau chiar și lui dacă așa se nimerea. Iar dacă nu începea din mașină, scandalul risca să se iște de cum ajungea obosită la vilă, dacă pe peronul de acces nu o așteptau, deja poziționați la coborârea din mașină, papucii ei de casă, fiindcă ea deja din mașină se descălța de tocuri. Ce să mai, presiunea psihologică a tuturor insinuărilor din presă începea să-și facă efectul, probabil combinată și cu mai nou deschisa posibilitate de a avea cum și pe cine să-și verse năduful (șoferi, personalul de

la vilă, bone și – de ce nu? – și la prezentări sau emisiuni, luminiști, asistente TV sau de machiaj, oricine i se părea ei că nu prea avea cum protesta, într-un târziu chiar și lui). Și mai era ceva care cu siguranță atârna greu în acest buget al nervilor ei: Ili nu făcea niciun secret față de ea din preocupările și îngrijorările lui de a putea face față pe termen lung cheltuielilor din ce în ce mai abrupte generate de dedicarea lui de a întreține în viață operațional mastodontul de la Târgu Cărbunești, fabrica. Chiar și de când el nu mai era singurul care să le facă față și chiar dacă dimensiunea lor o surclasa net și de departe pe cea a celor familiale, el consideră de datoria lui partenerială ca doar să i le menționeze și atât, perspectivă ce inerent o apăsa, în plus, și pe ea.

Știind situația de la fabrică și cunoscând de la el responsabilitatea suplimentară pe care fiul său nu se putea abține să nu o simtă, nu numai față de el însuși, dar în plus și față de noua sa investitoare, tatăl lui Ili se oferă să se mute pentru un timp la fabrică, pentru a putea astfel să supravegheze mai îndeaproape și să coordoneze tot ce se întâmpla acolo.

— Că doar știi, fiule, că m-am ocupat atâția ani de obiectivele noilor investiții din România.

Nu putea să-i replică că de atunci economia își schimbă radical obiectivul și principiile de funcționare, mai ales cele ale unei întreprinderi private. Avea, într-adevăr, și unde sta, era și la pensie și nu credea să

aibă cu ce face rău, ba poate că era chiar mai bine să planteze acolo permanent pe cineva în coasta lui Clement și a noului director al fabricii, fostul primar al localității Târgu Cărbunești, pe care el și investitoarea hotărâseră să-l angajeze. Ce nu-i convenea însă, pe lângă conflictele ce nu-i era greu de intuit că se vor isca, negreșit și probabil mai curând decât mai târziu, era faptul că mama lui rămăsese singură acasă și simțea că tatăl lui avea de gând să stea mult timp la fabrică.

Regizorul american Mick Davies, de fapt scoțian care trăia în Los Angeles și care făcuse un film și în România, o râcăi pe Monica să vină la Hollywood și să încerce să devină actriță, deoarece el cunoștea acolo toate butoanele ce trebuiau apăsată în acest scop. Ochiul său regizoral îi spunea că Monica ar fi avut o șansă, iar Mick pretinse că va putea și că voia să o ajute. Ili nu se opuse. De fapt, la puțin timp după ce o cunoscuse pe Monica și când îl invitase și pe Davies la restaurantul Mesogios din București prin Matei care deja îl cunoștea, fusese ideea lui Ili să încerce să facă cu ea un film regizat de Mick care să aibă ca subiect drama din 2004 a celor doi copii minori, țigani, căsătoriți de mult prea tineri de părinți conform datinii lor și despărțiți cu forța de Poliție după consumarea nunții, la insistența baronesei Emma Nicholson, reprezentanta Uniunii Europene la București și ferventă adversară a perpetuării unor asemenea datini în Europa unită, încetarea ei fiind condiția

pusă pentru acceptarea aderării României. Ili fusese de părere că, luând în considerare forța deosebită a patosului dramatic al tramei unui film cu acest subiect, mai ales în fața unui public bănuț a fi nu chiar favorabil ideii unei Europe unite în general, cum probabil că era deja cel american stimulat să fie. Ipoteza unui succes financiar de box-office al filmului lansat pe piață înainte de aderare s-ar fi putut dovedi corectă. La această idee achiesă și Mick, care se și grăbi să îi trimită pe e-mail lui Ili un proiect de buget baban de film, cu Monica în rolul țigăncușei. Bunele sale intenții se opriseră atunci aici, ca să fie după 2 ani și jumătate din nou repuse pe tapet și de data asta rătăcită mai bine Monica, se vedea treaba. Bun, de acord ca ea să plece acolo ca să încerce marea cu degetul, dar ceea ce îl deranjă mult fu constatarea că el la sfârșitul lunii mai urma să fie singur de ziua lui, așa că o informă, cu o zi înainte, că pe 26 mai va ateriza și el în camera de la The Beverly Hills Hotel din Los Angeles unde ea stătea, și se sui în avion. Amuzant pentru stilul american de a trata extrem de pedant orice situație fu atunci când el comandă, a doua zi după sosire, pentru ei doi șampania de rigoare, pe terasa restaurantului hotelului. Chelnerița refuză să le-o desfacă până ce n-o convinseseră cu pașaportul ei în mână, ce trebui adus din cameră, că Monica avea peste 21 de ani, limita de vârstă minimă pentru a i se putea legal servi cuiva alcool în statul California. Seara sărbătoriră ziua lui și cu Mick

într-un club unde, deși nicăieri în America așa ceva nu mai era legal, și nici în Europa, în acel club totuși se fuma.

Ili se lămuri repede că nu se profila niciun succes cu vreo carieră a ei de actriță de cinema la Hollywood, și atunci în câteva zile se hotărî să plece.

— Something wrong, my friend, this town ain't big enough for the two of us?¹ îl întrebă Mick, cu accentul lui scoțian caracteristic. Cam nepotrivit însă la ceea ce evident încerca el să parafrazeze atunci când îl zări pe Ili cu bagajul pe peronul cu mașini din fața hotelului, dând să se suie într-un taxi. Accentul nu prea se pupa cu scena de western din filmul *The Western Code*, pe care Mick încerca să o evoce din Rollsul Corniche IV decapotabil (cel oleacă mai urâțel) cu care venise să o ia, deoarece acel film se petrecea în Lumea Nouă, nu în Scoția.— Don't worry Mick, I came from 10 000 kilometers just to be able to sip champagne with my wife. Hasta la vista, baby!² îi aruncă atunci și el înapoi faimoasa replică din filmul *Terminator 2*, după care se sui în taxi și o luă spre aeroport. După ce ateriză la București dormi la Izvorani, și a doua zi plecă la fabrică. Nu se întoarse de acolo decât atunci când se întoarse și Monica din America. Erau foarte multe de descâlcit la Cărbunești și de aceea se

1 S-a întâmplat ceva prietene, orașul ăsta nu e destul de mare pentru amândoi?

2 Nu-ți fă probleme Mick, am venit de la 10 000 de kilometri doar ca să pot sorbi șampanie cu soția mea. Pa!